୨୪-୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ବହୁତ ବଡ଼ ଜୋହରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ରତ୍ନ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଟ, ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରୂପକ ମୂଲ୍ୟବାନ ରତ୍ନ ଦାନ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଧନବାନ କରାଇବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ: - ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ କଥା ପ୍ରତି ବହୁତ - ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ ?

ଉ□ର: - ନିଜର ସଙ୍ଗ ଉପରେ । ପିଲାମାନେ ସେହିମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା କରୁଥିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା କରୁନଥିବେ ତାଙ୍କର ସଙ୍ଗ କରିବାରେ ଫାଇଦା କ'ଣ ଅଛି ! କାରଣ ସଙ୍ଗର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପଡିଥାଏ, କେହି କେହି କାହାର ସଙ୍ଗରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ଆଉ କେହି କାହା ସଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ପଥର ଭଳି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ନିଶ୍ଚିତ କରିବେ ଏବଂ ଖରାପ ସଙ୍ଗଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ସାରା ସୃଷ୍ଟି, ସାରା ଡ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ଅଛି । ପ୍ରଭେଦ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ରହିଛି । ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଦୃଢ ଭାବରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ, ନିର୍ବିକାରୀ, ପବିତ୍ର, ଧନବାନ ଥିଲେ । ବ□ମାନ ତ ଦୁନିଆ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ, ବିକାରୀ, ଧନହୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ତୁମେ ସେପାରିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯାଉଛ । ଯେପରି ନଦୀ ଏବଂ ସାଗରର ଯେଉଁଠାରେ ମେଳା ହୋଇଥାଏ, ତାକୁ ସଙ୍ଗମ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ମିଠା ପାଣି, ଅନ୍ୟ ପଟରେ ଖାରା ପାଣି ରହିଥାଏ । ଏବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗମ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ - ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି ଏହିପରି ଚକ୍ର ଘୂରୁଛି । ବ□ମାନ ହେଉଛି ସଙ୍ଗମ । କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କ□ାର ଜଙ୍ଗଲ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଫୁଲର ବଗିଚା କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ କ□ାରୁ ଫୁଲ ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଏହି ସ୍ମୃତି ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପ□ି ନେଉଛୁ । ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସାଧାରଣ କଥା ଅଟେ । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ— ବ□ମାନ ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରା ହେଉଛି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ତରାବଟ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଅଛି ଯେ ଆମେ ଏବେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ବଗିଚାକୁ ଯାଉଛୁ । ବ□ମାନ ଆମର ଜନ୍ମ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ହେବ ନାହିଁ । ଆମର ଜନ୍ମ ଅମରଲୋକରେ ହେବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଅମରନାଥ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ସେ ଆମକୁ ଅମର କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଆମେ ଶରୀରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଅମର ରହିବୁ । ଖୁସି ଖୁସିରେ ସମୟ ଅନୁଯାୟୀ ଶରୀର ଛାଡ଼ିବୁ, ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଲେ ସେ ବୁଝିପାରିବେ— ବାସ୍ତବରେ ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ତ ପୂରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ତ ରହିଛି ନା । ଛୋଟ ପିଲା ମଧ୍ୟ ଯୁବକ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ଶେଷ ସମୟ ଅର୍ଥାତ୍ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ଥରେ ସେ ଛୋଟ ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୁଏ । ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ନୂଆ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ପୁରୁଣା, ଅଧା ପୁରୁଣା, ପୁଣି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ପୁଣି ପୁନର୍ବାର ନୂଆ ହେବ । ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମେ ପରସ୍ପରକୁ ଶୁଣାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ଚର୍ଚ୍ଚା ଅନ୍ୟ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣକୁ ଆସିବା ପରେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ । କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । କେହି ଯଥାର୍ଥ ରୀତିରେ ଶୁଣାଇପାରିବେ, କେହି ପୁଣି ଶୁଣାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଜୋହରୀ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ କାହା ପାଖରେ କୋଟି - କୋଟି ଟଙ୍କାର ମାଲ ରହିଥାଏ, କାହା ପାଖରେ ପୁଣି ୧୦ ହଜାର ଟଙ୍କାର ମାଲ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଅଛନ୍ତି ଯେପରି ଦେଖ ଏହି ଜନକ ଝିଅ ଭଲ ଜୋହରୀ ଅଟେ । ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୀରାନୀଳା ଆଦି ରହିଛି । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଭଲ ସାହୁକାର କରାଇପାରିବେ । କେହି ଛୋଟ ଜୋହରୀ ଅଟନ୍ତି, ଅଧିକ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ତେବେ ତାଙ୍କର ପଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯାଏ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଜୋହରୀ ଅଟ, ଏହା ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଜବାହାରତ ଅଟେ । ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଭଲ ରତ୍ନ ଥିବ ସେ ସାହୁକାର ହେବେ, ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ କରାଇବେ । ଏପରି ତ ନୁହେଁ ଯେ, ସମସ୍ତେ ଭଲ ଜୋହରୀ ହେବେ । ଭଲ ଭଲ ଜୋହରୀଙ୍କୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ସେ□ରକୁ ପଠାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବଡ଼-ବଡ଼ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଜବାହରାତ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ବଡ଼-ବଡ଼ ଦୋକାନ ମାନଙ୍କରେ

କୁଶଳୀ କାରିଗର ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୌଦାଗର-ରତ୍ନାଗର ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ରତ୍ନର ସୌଦା କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଜାଦୁଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି କାହିଁକିନା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିର ଚାବି ରହିଛି । କେହି ଯଦି ନବଧା ଭକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ସେଭଳି କଥା ହେଉନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଅନାୟାସ ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ବହୁତଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ହେବ । ଅନେକଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ତାଙ୍କୁ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ । ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବା ନିମନ୍ତେ ପାଠ ପଢ଼ । ଏହି ପାଠପଢା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ପବିତ୍ର ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେଉଛ । ରାଜକୁମାର କୁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ । ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ ନା । ପତିତକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ କୁହାଯାଏ, ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଯାହା ଫଳରେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଇଏ ତ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି । କୁହ— ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ, ଯାହାକୁ ଆତ୍ମାର ପିତା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ତ୍ରିମୂ□ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ରଚନା ଅଟନ୍ତି । ରଚୟିତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା, ସେମାନେ ହେଲେ ହଦର ଲୌକିକ ରଚୟିତା, ଇଏ ସାରା ସଂସାରର ବାବା, ବେହଦର କ୍ରିଏଟର ଅର୍ଥାତ୍ ସଂସାରର ସୃଷ୍ଟିକ□ା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତୁମକୁ ଗୁଲ-ଗୁଲ ଫୁଲ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ କୁଳର ଅଟ, ତୁମକୁ ବାବା ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯଦି ଅପବିତ୍ର ହେବ ତେବେ କୁଳ କଳଙ୍କିତ କରିଦେବ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ପୁଣି ଧର୍ମରାଜଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଇବେ । ବାବା ପିତା ସହିତ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଧର୍ମରାଜଙ୍କର କ□ବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏବେ ହିଁ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଧର୍ମରାଜର ସଜା ରହିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଦ୍ୱାପରରୁ ସଜା ଆରମ୍ଭ ହେବ । ବାବା ବସି କର୍ମ, ଅକର୍ମ, ବିକର୍ମର ଗତି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କଥାରେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା— ଇଏ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଏପରି କର୍ମ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଫଳ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ଶବ୍ଦ କହିବେ ନାହିଁ । ଖରାପ କର୍ମର ନାମ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଭଲ-ମନ୍ଦ ଉଭୟ ରହିଛି । ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଦୁଇଟି ଯାକ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସୁଖ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ସେଠାରେ ପୁଣି ଦୁଃଖର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖ କେଉଁଠୁ ଆସିବ ! ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସମ୍ପ□ ନେଉଛ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଦୁଃଖହ□ା, ସୁଖକ□ା । ଦୁଃଖ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ କଳ୍ପର ଆୟୁ ହିଁ ଲମ୍ବା-ଚଉଡ଼ା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଅଧାକଳ୍ପ ନିମନ୍ତେ ଆମର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଆମେ ସୁଖ ପାଇବୁ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଏସବୁ କଥା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେବାରୁ ସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରୁ ହଜିଯାଇଛି ।

ବ□ମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ— ଏହି ଚକ୍ର ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ଯେପରି ଏହା କାଲିର କଥା ଅଟେ ଯେତେବେଳେ କି ଏହି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । କହିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଦିନ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଦିନ ବୋଲି କହିବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଦିନ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରାତି କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ମଧ୍ୟ ରହିଆସିଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ହେଉଛି ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ନା ଦିନ ଅଟେ, ନା ରାତି ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ଦେବତା ହେବୁ ପୁଣି ତ୍ରେତାରେ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ହେବୁ । ଏକଥାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ପକ୍କା ଭାବେ ମନେରଖ । ଏହି କଥାକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ କଳ୍ପର ଏତେ ଆୟୁ ଲେଖାଯାଇଛି, ତୁମେ ପୁଣି ଏହି ହିସାବ କେଉଁଠାରୁ ଆଣିଛ ? ଏହି ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ - ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ, ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ସତ୍ୟଯୁଗ - ତ୍ରେତା, ପୁଣି ଅଧାରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ତ୍ରେତା ଏବଂ ଦ୍ୱାପରର ସଙ୍ଗମ । ଦ୍ୱାପରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଧିରେ- ଧିରେ ରଚନା ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ ବହୁତ ଲମ୍ବା - ଚଉଡ଼ା ଅଟେ । ଯେପରି କଳ୍ପବୃକ୍ଷ କିପରି ଲମ୍ବା - ଚଉଡ଼ା ରହିଛି । ଏହାର ବୀଜ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ଏହା ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ - ଦେବତା ଧର୍ମ ହେବ । ଏହି କଥା ଯାହା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହା ହେଲା ବିଲ୍କୁଲ୍ ନୂଆ କଥା । ଏହି ଦେବୀ - ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପକକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ଛୋଟ ପିଲା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବଦଳରେ ପିଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ହିଁ ଚରିତ୍ର ଆଦି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କର କୌଣସି ଲୀଳା ନାହିଁ । ଗାନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମର ଲୀଳା ଅପରମଅପାର ଅଟେ । ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଲୀଳା ହୋଇଥାଏ ।

ଶିବବାବାଙ୍କ ମହିମା ବହୁତ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ସେ ତ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ପବିତ୍ର ଶରୀରକୁ ତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ— ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଅ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମଧ୍ୟ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହାଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ଆସି ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଲଫଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ବାକି ଏସବୁ କିଛି ରେଜଗାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବିସ୍ତାର ଅଟେ । ଏହି କଥାକୁ ସମସ୍ତେ ତ ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଧାରଣ କରିପାରିବେ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛି । ବାକି ତ ମନମନାଭବ ବୋଲି କହିଦେଉଛି । ବୁଦ୍ଧି ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ହୋଇଥାଏ ନା । କେତେକ ବାଦଲ ଖୁବ୍ ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ଅଳ୍ପ ବରଷି ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାଦଲ ଅଟ ନା । କେହି ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ବର୍ଷା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିବାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ମମ୍ମା - ବାବା ଭଲ ବାଦଲ ଅଟନ୍ତି ନା । ପିଲାମାନେ ସେହିମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବର୍ଷା କରୁନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗ କରିଲେ କ'ଣ ହେବ ? ସଙ୍ଗ ଦୋଷର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । କେହି ତ କାହାର ସଙ୍ଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, କେହି ପୁଣି କାହାର ସଙ୍ଗ କରି ପଥର ସଦୃଶ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଅନୁଗମନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇଥିବେ ସେ ନିଜ ସଦୃଶ୍ୟ ଫୁଲ କରାଇବେ । ସତ୍ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନବାନ ଏବଂ ଯୋଗୀ ହୋଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ସଙ୍ଗ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏପରି ଭାବିବା ଅନୁଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ଅମୁକର ଲାଞ୍ଜ ଧରି ପାର ହୋଇଯିବୁ । ଏହିପରି କଥା ଅନେକ କହିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ସେ କଥା ନାହିଁ । ଛାତ୍ର କ'ଣ କାହାର ଲାଞ୍ଜକୁ ଧରିବା ଦ୍ୱାରା ପାସ୍ ହୋଇଯିବେ ! ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସମୟରେ ମୋତେ ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହିବ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ ଯାଇ ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା କିଛି ହେଲେ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳିବାର ପାର୍ଟ ଅଛି ତେଣୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ବସି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରାଉଛି । ଏକଥା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ଅଛି । ଯଦି କେହି ଦେବୀଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଦେବୀ ତ କରାଇବେ ନାହିଁ ନା । କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଭଗବାନ, ଆମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଥିବ ତ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଛି । ଏହାଙ୍କର ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ କହୁଛି, ଏହାଙ୍କ ଆଖି ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଦେଖୁଛି । ଯଦି ଏହି ଶରୀର ନଥା'ନ୍ତା ତେବେ କିପରି ଦେଖିଥା'ନ୍ତି ? ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ମୋତେ ଡାକୁନାହାଁନ୍ତି । ମୋତେ ସଙ୍ଗମରେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଆସି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛି ତେବେ ଯାଇ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଖିପାରୁଛି । ନିରାକାର ରୂପରେ ତ କିଛି ଦେଖିପାରିବି ନାହିଁ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବିନା ଆତ୍ମା କିଛି ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିନା ଶରୀରରେ ମୁଁ କିପରି ଦେଖିବି ଅଥବା କ୍ରିୟାଶୀଳ ହୋଇପାରିବି । ଏହା ତ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ଅଟେ, ଯାହା ଫଳରେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁ କିଛି ଦେଖୁଛନ୍ତି, ସବୁକିଛି ସେ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ଦେଖିବେ ପୁଣି କିପରି ? ଯେତେବେଳେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମିଳିବ ତେବେ ଯାଇ ଦେଖିବେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଡ୍ରାମାଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ମୁଁ କଣ ବସି ଏତେ କୋଟି-କୋଟି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିସାବ ରଖିବି । ବ□ମାନ ମୁଁ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇଛି ସେଥିପାଇଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ କରନ କରାବନହାର (ଯିଏ କରାଇଥା'ନ୍ତି) କହୁଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ କରନ କରାବନହାର କହି ନଥା'ନ୍ତେ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିବି ତେବେ ଯାଇ ପବିତ୍ର କରାଇପାରିବି । ଉପରେ ଆତ୍ମା କ'ଣ କରିବ ? ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅଭିନୟ କରିବ ନା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମୋର ଅଭିନୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଅଭିନୟ ବିନା କେହି କିଛି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶରୀର ବିନା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା କିଛି ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ଡକାଯାଇଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଆସି କଥାବା□ା କରିବ ନା । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବିନା ସେ କିଛି ହେଲେ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ଡିଟେଲ ଅର୍ଥାତ୍ ବିସ୍ତାର ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ତ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପ□କୁ ମନେପକାଅ । ବେହଦର ବାବା ଏତେ ବଡ଼ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା କେବେ ମିଳୁଥିବ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଦୁଃଖ ହରଣ କରି, ସୁଖ ଦିଅ, କିନ୍ତୁ କେବେ ? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ନୂଆ କଥା ଶୁଣୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଅମର ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ, ଅମରଲୋକକୁ ଯାଉଛୁ ।

ତୁମେ ଅମରଲୋକକୁ କେତେ ଥର ଯାଇଛ ? ଅନେକ ଥର । ଏହାର କେବେ ଅନ୍ତ ହେଉ ନାହିଁ । ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି କଣ ମୋକ୍ଷ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ ? କୁହ – ନାଁ, ଏହା ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା ଅଟେ, ଏହା କେବେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଅନାଦି ଚକ୍ର ତ ଘୂରି ଚାଲିଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ସମୟରେ ସତ୍ୟ ସାହେବଙ୍କୁ ଜାଣୁଛ । ତୁମେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅଟ ନା । ସେମାନେ ଫକୀର ନୁହଁନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ବି ଫକୀର କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ରାଜରଷି ଅଟ, ଋଷିଙ୍କୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ଅମୀର ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଭାରତ କେତେ ଧନୀ ଥିଲା, ଏବେ କିପରି ଫକୀର ହୋଇଯାଇଛି । ବେହଦର ବାବା ଆସି ବେହଦର ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗୀତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ବାବା ଆପଣ ଯାହା ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆପଣ ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ କେହି ଲୁଟି ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଏପରି ଗୀତ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଏହାର ଅର୍ଥ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସେଠାରେ ବିଭାଜନ ଆଦି କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ କେତେ ବିଭାଜନ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଆକାଶ-ଧରିତ୍ରୀ ସବୁ ତୁମର ହେବ । ତେଣୁ ସେତିକି ଖୁସି ପିଲାମାନଙ୍କର ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଶିବବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ସେ କେବେ ଛୁଟୀ ନେଉନାହାଁନ୍ତି, କେବେ ବେମାର ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହାଙ୍କୁ ନିରହଂକାରୀ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ମୁଁ ଏହା କରୁଛି, ମୁଁ ତାହା କରୁଛି, ଏହି ଅହଂକାର ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ସେବା କରିବା ତ କ□ବ୍ୟ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଅହଂକାର ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଅହଂକାର ଆସିଲା ତ ଅଧୋଗତି ହେବ । ସେବା କରି ଚାଲ, ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ସେବା । ବାକି ସବୁ ଭୌତିକ ସେବା ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ବାବା ଯାହା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ ଗୁଲ-ଗୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ, ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବେହେଲେ ଈଶ୍ୱରୀୟ କୁଳର ନାମକୁ ବଦନାମ କରିବାର ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନବାନ ଏବଂ ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ସଙ୍ଗ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ମୁଁ ପଣିଆର ତ୍ୟାଗ କରି ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ, ଏହାକୁ ନିଜର କ□ବ୍ୟ ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ଅହଂକାର କରିବା ନାହିଁ ।

ବରଦାନ: - ନିଜର ଫରିସ୍ତା ସ୍ୱରୂପ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପ□ ପାଇବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଆକର୍ଷଣ ମୂରତ ହୁଅ ।

ଫରିସ୍ତା ସ୍ୱରୂପର ଏଭଳି ଚମକଦାର ପୋଷାକ ପରିଧାନ କର ଯାହାକି ଅନେକ ଦୂରରୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭିକାରୀ ପଣିଆରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସ୍ୱର୍ଗ ସମ୍ପ□ର ଅଧିକାରୀ କରିଦେବ । ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନମୂରତ, ଯୋଗ ମୂରତ ଏବଂ ସର୍ବଦିବ୍ୟଗୁଣ ମୂରତ ହୋଇ ସର୍ବଦା ଉଡିବାର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସକୁ ବଢାଇଚାଲ । ତୁମମାନଙ୍କର ଉଡିବାର କଳା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚଳ-ପ୍ରଚଳ କରୁଥିବା ଫରିସ୍ତା ତଥା ଦେବତାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବିଧାତା ଏବଂ ବରଦାତା ପଣିଆର ସ୍ଥିତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମନର ଭାବକୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ମନମନାଭବର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ ।